

Urechile iepurelui

La Fontaine

Rănit cu coarnele de-o fiară oarecare,
Se mâniase leul ne-nchipuit de tare -
Și pentru-a nu mai fi supus
Atâtor suferințe stârnite de-un supus,
A hotărât să scoată din locurile sale
Pe toate-acele animale
Ce coarne-aveau în frunte.
Fiindcă nimeni nu putea pe dânsul să-l înfrunte,
Capre, berbeci și tauri plecară-n altă parte.
La fel făcură-ndată și ciutele și cerbii.
Un iepure văzându-și, pe cuvertura ierbii,
Umbra urechilor, se-nspăimântă de moarte.
El se temea ca nu cumva
Un nu știu ce inspector drept coarne să le ia.
- Vecine greier, zise, adio! plec de-aici,
Căci chiar de le-aș avea mai mici
Decât le are struțul, mi-ar fi la fel de teamă.
- Cum coarne? el întreabă. Mă crezi naiv, se cheamă,
Cum o să spun așa ceva?
Se vede doar că sunt urechi sadea.
- Se va susține, totuși - spuse iar animalul temător -
Că-s coarne-adevărate, și încă de licorn.
Și-oricât la interogator,
Oricât neadevărul cerca-voi să-l răstorn,
Nu-ncape nici o îndoială
Că spusa mea va trece drept sminteală.